

Arrest

nr. 212 296 van 13 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**
in haar hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. MICHOLT**
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 10 december 2017 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 12 december 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Op 21 december 2017 besliste de dienst Voogdij van de FOD Justitie, na leeftijdsonderzoek, dat verzoeker minderjarig was, dat een voogd wordt aangewezen, en dat de voogdij van rechtswege zal worden beëindigd op 30 november 2018.

1.2. Op 18 juni 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 19 juni 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 12/12/2017
Overdracht CGVS: 13/03/2018*

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming vond u op 15 mei 2018 van 14.09u tot 17.14u een persoonlijk onderhoud plaats op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is. Uw advocaat, meester Misseghers loco meester Micholt, was gedurende het ganse persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent Pasjtoen van etnische origine. U bent geboren in het dorp Saracha Alikhan in het district Behsud van de provincie Nangarhar.

U werd op een dag tegengehouden door drie mensen die u vroegen om met hen mee te gaan en deel te nemen aan de jihad. U gaf aan dat u dit aan uw vader zou vragen en dat u naar huis moest om u uw broers/zus naar school moest brengen. Thuis vertelde u uw vader wat er gebeurd was. Uw vader sloeg u in het gezicht en maande u aan om dergelijke personen steeds te vermijden. Enkele dagen later kwamen er mensen naar uw huis. Ze vroegen uw vader zijn akkoord om u met hen mee te laten gaan. Uw vader antwoordde echter dat u zijn oudste zoon bent en dat hij u niet kon laten meegaan. Vervolgens vertelden deze mensen dat ze enkele dagen later zouden terugkomen en u zouden meenemen. De volgende ochtend nam uw vader u mee naar de woning van uw oom langs moederszijde, waar u twee nachten verbleef alvorens Afghanistan te verlaten.

U reisde naar België waar u aankwam op 10 december 2017 en op 12 december 2017 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek werd uw vader enkele dagen ontvoerd door uw belagers. Hij werd vervolgens vrijgelaten mits de belofte u op te sporen. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door uw belagers.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw taskara neer alsook een kopie van de taskara van uw vader, drie dreigbrieven, een medisch attest, de originele enveloppe en een vertaling van uw taskara en twee van de drie dreigbrieven.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en het administratief dossier blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: u werd gehoord door een gespecialiseerd medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het bijzijn van uw voogd, en het persoonlijk onderhoud werd aangepast aan uw leeftijd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschermingsstatus volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Zo dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot de problemen die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Afghanistan –met name uw gedwongen rekrutering door een rebelligroep– geenszins overtuigend zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet blijkt te weten door welke groepering u en uw familie werden gevisieerd. Zo verklaart u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat, dat er verschillende groepen zijn en stelt u niet te weten tot welke groep de mensen die u onderweg benaderden of naar uw huis kwamen behoren (CGVS, p.15). Vervolgens door het CGVS uitdrukkelijk gevraagd of deze mensen behoorden tot de taliban of tot een andere groepering antwoordt u vaag dat ze misschien taliban waren en misschien behoorden tot een andere groep (CGVS, p.15). Wanneer het Commissariaat-generaal u wat later tijdens het persoonlijk onderhoud opnieuw vraagt of u benaderd werd door taliban of door een andere groep stelt u niet te weten tot welke groep ze behoorden (CGVS, p.19). Zelfs in het geval dat u omwille van uw jonge leeftijd initieel niet op de hoogte zou geweest zijn van de identiteit van uw belagers mag er, des te meer gezien u verklaart momenteel contact te hebben met uw familie in Afghanistan (CGVS, p.23), redelijkerwijs van u verwacht worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal meer duidelijkheid weet te scheppen over de personen die u wensten te rekruteren. Bovendien mag het verbazen dat uw vader noch de autoriteiten na al die tijd nog steeds niet zouden weten wie uw familie precies belaagt (CGVS, p.21). Dit des te meer gezien u verklaart dat deze personen na uw vertrek uw vader gedurende enkele dagen ontvoerden en nadien nog meerdere malen uw woning bezochten om naar u te informeren (CGVS, p.21).

Bovendien overtuigen uw verklaringen met betrekking uw rekrutering niet. Zo legt u vooreerst tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het doeleinde van deze rekrutering. U laat namelijk in uw fiche Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling (hierna NBMV) noteren dat u zelfmoordaanslagen moest uitvoeren van de taliban. Dit strookt niet met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Door het CGVS gevraagd wat uw belagers precies van u wilden stelt u namelijk vaag dat ze u gewoon vroegen mee te komen voor jihad en verklaart u niet te weten wat jihad volgens hen betekende of wat ze precies wilden doen (CGVS, p.15). Bovendien zijn uw verklaringen met betrekking tot de rekruteringsmethoden in uw dorp vaag en weinig doorleefd. Zo verklaart u niet te weten of er dorpingen aangesloten waren bij de taliban (CGVS, p.19). U weet weliswaar aan te geven dat er in een specifieke madrassa door hen onderwezen werd doch stelt niemand persoonlijk te kennen die naar die madrassa ging gezien u deze madrassa zelf niet bezocht (CGVS, p.19). Voorts verklaart u niet te weten of er overleg gebeurde tussen de dorpsouderen en de taliban op vlak van rekrutering (CGVS, p.19). Bijkomend stelt u niet te weten waar de jongeren die gerekruteerd werden heen werden gebracht en verklaart u vervolgens vaag dat ze de jongeren misschien niet in uw dorp laten blijven aangezien mensen dan zullen weten dat ze taliban zijn (CGVS, p.19). Aangezien u verklaart dat er verschillende jongeren werden meegenomen (CGVS, p.16) mag er ook van u als minderjarige verwacht worden dat u duidelijke, consistente en doorleefde verklaringen aflegt betreffende de rekruteringswijzen van rebelligroepen in uw regio en de dorpsgenoten die zich al dan niet bij deze groepen hebben aangesloten.

Voorts doen uw verklaringen met betrekking tot de neergelegde dreigbrieven bijkomende twijfels rijzen over de problemen die u Afghanistan deden verlaten. Gevraagd welke documenten u ter staving van uw verzoek nog zal neerleggen haalt u een brief aan van de malik die bevestigt dat uw vader benaderd werd door mensen en stelt u niet te weten waar de andere brief over gaat (CGVS, p.10). Door het CGVS gevraagd te vertellen wat u precies weet over dit andere document stelt u dat uw vader aanhaalde dat het te maken had met uw problemen doch dit niet verder verklaarde (CGVS, p.11). Wat dit betreft dient te worden opgemerkt dat de door u neergelegde stukken van slechte kwaliteit zijn en niet volledig vertaalbaar. Geen van de vertaalbare documenten betreft echter een brief van de malik met betrekking tot uw problemen. Betreffende de door u neergelegde dreigbrieven dient te worden opgemerkt dat u deze brieven op geen enkel ogenblik in het persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat aanhaalde. Gevraagd door het CGVS om te vertellen hoe uw belagers uw vader lastig vielen stelt u dat ze nog steeds komen en vragen om zijn zoon voor hen te vinden (CGVS, p.11). Wat later in het persoonlijk onderhoud gevraagd of uw belagers uw vader nog bezocht hebben na zijn ontvoering stelt u dat ze daarna naar uw huis kwamen en dat uw vader u vertelde dat ze nog steeds langskomen en naar u vragen (CGVS, p.21). Wanneer het CGVS informeert naar bedreigingen naast de ogenblikken dat ze naar u kwamen vragen stelt u dat ze uw familie al bedreigd hadden, dat ze uw vader meenamen, dat hij erg ziek is en dat er niemand anders is die ze zouden kwetsen (CGVS, p.21). Het is dan ook bevreemdend dat u ondanks uw eerdere contact met uw tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.23) nog niet op de hoogte blijkt te zijn van het bestaan deze dreigbrieven noch de inhoud ervan.

Tot slot is het opmerkelijk dat uw vader geen vragen stelde over de personen die u onderweg naar huis tegenhielden en u uitnodigden om hen te vervoegen. Hiernaar gevraagd door het Commissariaat stelt u dat uw vader u niets vroeg en hij ook niet wist dat ze op een dag naar uw huis zouden komen. U stelt bovendien dat uw vader beseftte wie deze mensen waren en wat ze wilden toen die mensen naar uw woning kwamen (CGVS, p.13).

Gezien de voorspelbare veiligheidsrisico's die een dergelijke persoonlijke benadering voor uw familie kan betekenen mag er redelijkerwijs worden verondersteld dat uw vader u vragen zou hebben gesteld om op die manier zoveel mogelijk informatie te verkrijgen over deze personen die zijn oudste zoon onderweg naar huis aanspraken en wilden rekruteren.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden problemen met de taliban of een andere groepering geenszins aannemelijk weten te maken. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. De door u neergelegde taskara's van u en uw vader houden enkel verband met jullie identiteit en tonen uw problemen niet aan. Het door u neergelegde medisch attest bespreekt twee littekens die u volgens uw verklaringen opliep in Kroatië (CGVS, p.22). Het attest toont uw problemen in Afghanistan geenszins aan. Een dergelijk attest geeft bovendien geen uitsluitel over de ware oorzaak van de letsels. Wat de door u neergelegde documenten betreft dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

De door u op 4 juni 2018 geformuleerde opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud zijn niet van aard om bovenstaande conclusie te wijzigen. Ze verwijzen namelijk naar de correcte benaming van een rivier en een dorp en tonen uw problemen die u uw land van herkomst deden verlaten dan ook geenszins aan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert vier middelen aan.

- In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de volgende bepalingen:

*“• Schending van artikel 22 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind;
• Schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet;
• Schending van artikel 2 van het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003, tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
• Schending van artikel 14 van het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003, tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
• Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”*

Verzoeker stelt geboren te zijn op 30 november 2000 en bijgevolg nog minderjarig te zijn. Hij wijst erop dat hij aldus een bijzondere bescherming geniet op grond van artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag en dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verschillende concrete garanties heeft ingebouwd voor de behandeling en beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen. Volgens verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing niet dat *in casu* rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, hetgeen nochtans primordiaal is. Tevens stelt verzoeker dat het principe van het “*voordeel van de twijfel*” bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming op een ruime manier moet worden toegepast. Hij verwijst naar zijn tweede en derde middel. Hij verwijst tevens naar de website van het CGVS en naar artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Uit de verplichte behandeling door een gespecialiseerde medewerker van het CGVS volgt dat tijdens het persoonlijk onderhoud een open vraagstelling dient te worden gebruikt en een bijzondere aandacht voor de kwetsbaarheid van de minderjarige. Volgens hem komt deze bijzondere behandeling niet uit het administratief dossier naar voren. Opnieuw verwijst verzoeker naar de website van het CGVS.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*“• Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
• Schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet;
• Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”*

Verzoeker bespreekt het begrip “*vluchteling*”, zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe.

Hij voert aan dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging kent omwille van zijn afkomst en de gedwongen rekrutering door de taliban en betwist de motivering van de bestreden beslissing op verschillende punten:

(1) Verzoeker benadrukt dat hij, toen hij de eerste keer door hen werd aangesproken om de jihad te voeren, de identiteit van zijn belagers niet kende, gezien er in zijn regio van herkomst meerdere groeperingen aanwezig zijn die gedwongen rekruteren. Hij wijst er echter op dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud wel uitdrukkelijk verklaarde dat hij werd aangesproken door de taliban. Ook verzoekers vader heeft aan de dorpsoudsten verklaard dat hij door de taliban werd ontvoerd. Verzoeker citeert uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en benadrukt dat deze gedetailleerd zijn. Het loutere feit dat hij op het moment dat hij werd aangesproken door zijn belagers hun identiteit niet kende, doet geen afbreuk aan de ernst van de feiten.

(2) Waar de bestreden beslissing wijst op tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud, benadrukt verzoeker dat zijn verklaringen bij aanvang van de procedure kort en beknopt zijn, hetgeen hij aangaf tijdens het persoonlijk onderhoud, en dat hij pas tijdens het persoonlijk onderhoud zijn volledige verhaal kon vertellen. Hij wijst er verder op dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar verklaarde dat zijn belagers hem vroegen om de jihad te voeren, doch dat zij hem niet op de hoogte stelden wat ze precies van hem wouden. Hij stelt dat: *“Het is een illusie van verweerster dat tijdens het eerste contact tussen degene die rekruteren en de potentiële rekruten onmiddellijk alle informatie gegeven wordt met betrekking tot het doel van de rekrutering. Het is vaak de bedoeling om zo vaak mogelijk te blijven om de rekruten niet af te schrikken. Verzoeker kan dus ook niet vertellen wat zijn belagers precies verstonden onder jihad aangezien hij deze informatie zelf niet kreeg.”*

(3) Betreffende verzoekers kennis over rekruteringsmethoden in zijn regio, benadrukt verzoeker dat hij kennis had van een madrassa die door de taliban werd gebruikt voor onderwijs. Hij wist echter niet wie naar deze madrassa ging, omwille van zijn jonge leeftijd en de weinige contacten die hij had. Hij heeft alles wat hij weet over deze madrassa vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk dat buitenlandse troepen er zijn binnengevallen doch dat de taliban hun activiteiten er hebben verdergezet. Verzoeker weet verder niet waar gerekruteerde jongeren naartoe werden gebracht, omdat hij *“zich niet in deze kringen van de maatschappij bewoog”*. Hij weet wel dat zij naar een andere regio werden overgebracht om contact met hun familie te vermijden. Verzoeker verwijst verder naar zijn jonge leeftijd om zijn gebrek aan kennis over overleg tussen de dorpsoudsten en de taliban op vlak van gedwongen rekrutering te verklaren.

(4) Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal voorbijgaat aan de verhoudingen binnen de Afghaanse samenleving, waarbij ouderen geen informatie delen met minderjarigen. Zijn vader heeft *“hem hier nooit iets over verteld, ook niet na zijn vertrek”*. Verzoeker wijst op de beperkte communicatie in de Afghaanse maatschappij buiten familiaal verband, zodat hij niet meer kan vertellen dan de beperkte informatie die hem werd gegeven en hij hier en daar opving. Hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud ook dat hij *“zijn vader niet in vraag stelt”* en het ongepast was om verdere vragen te stellen aan zijn vader over de problemen die ze hebben ondervonden, gelet op de hiërarchische verhouding tussen vaders en hun zonen in Afghanistan. Verzoeker citeert uit informatie ter staving van zijn verweer en meent dat de commissaris-generaal voorbijgaat aan de strakke hiërarchie binnen het Afghaanse gezin, waar verzoeker *“werd geacht te luisteren en de eer van zijn familie niet ten schande te maken”*. Hij meent dan ook dat kennis en informatie over de handelingen van zijn vader *“simpelweg buiten zijn bereik lagen.”*

(5) Verzoeker benadrukt verder dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud nog niet in bezit was van zijn originele documenten en enkel kon vermelden dat zijn oom hem verteld had dat hij zijn taskara, die van zijn vader en een aantal brieven, waaronder een brief van de malik, ging sturen. Verzoeker stelt verder dat hij op vraag van de commissaris-generaal *“in alle haast een aantal fotokopies”* van deze documenten heeft doorgestuurd, waardoor de kwaliteit ervan beperkt is. Hij heeft pas nadien kennis kunnen nemen van de inhoud van de documenten.

(6) Verzoeker benadrukt dat zijn vader hem geen vragen stelde over de identiteit van zijn belagers, maar dat hij wel reageerde op de poging tot rekrutering, namelijk door kwaad te worden, verzoeker te slaan en hem aan te manen zijn belagers te vermijden.

Hij citeert uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en wijst erop dat deze reactie andermaal dient te worden gekaderd binnen de verstandhouding tussen verzoeker en zijn vader. Verzoekers vader wist ook nog niet dat dit contact dergelijke verstrekkingen zou hebben en nam de bedreigingen pas serieus toen de taliban bij hen langskwam, waarop hij verzoeker naar zijn oom stuurde.

Verzoeker benadrukt, onder verwijzing naar artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, dat hem “*het voordeel van de twijfel*” dient te worden gegund aangezien zijn verklaringen voldoende coherent en aannemelijk zijn en de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de Afghaanse context. Bovendien heeft verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend en is hij minderjarig.

- In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“• *Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;*
• *Schending van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet;*
• *Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève;*
• *Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.*”

Verzoeker acht het opvallend dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan de ‘Potential Risk Profiles’ in de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van april 2016. Verzoeker meent dat hij een risicoprofiel als jongeman “*of fighting age*” bezit en volgens hem blijkt uit voormelde richtlijnen van UNHCR dat een persoon als verzoeker, ook los van zijn persoonlijk asielaansluitingsproces, een groot risico loopt om gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban. Hij wijst er tevens op dat hij ook het risico loopt om door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd, waar de bestreden beslissing evenwel niet over motiveert.

- In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“• *Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;*
• *Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.*”

Verzoeker geeft een korte theoretische toelichting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat hij hiervoor in aanmerking komt omwille van zijn herkomst uit het district Behsud in de provincie Nangarhar. Hij meent dat: “*Verweerder stelt zonder hiervoor bewijzen voor te leggen dat de typologie van het geweld in Behsud op heden identiek zou zijn aan het geweld in de stad Jalalabad.*” Hij wijst erop dat de commissaris-generaal de verplichting heeft om in een volatiele situatie de meest actuele veiligheidssituatie te beoordelen en dat rekening wordt gehouden met de situatie op het vlak van mensenrechten. Verzoeker benadrukt dat zijn dorp op een kleine veertig minuten rijden van Jalalabad stad is gelegen.

Hij voert aan dat: “*Wat onmiddellijk opvalt bij het lezen van de bestreden beslissing is hoe de appreciatie van de veiligheidssituatie, die verweerder maakt ten aanzien van dorpen gelegen in de districten die Jalalabad omringen, gedurende het voorbije jaar is opgeschoven, zonder dat deze verschuiving eigenlijk gesteund wordt op een wijziging in de actuele situatie op het terrein, laat staan dat deze gestoeld is op recente objectieve informatie. Hierna zullen de nodige bronnen aan bod komen, die duidelijk aantonen hoe het conflict in Afghanistan eigenlijk enkel verder aan het escaleren is.*

Waar verweerder aanvankelijk, bij personen afkomstig uit de omliggende districten, op zoek ging naar de aanwezigheid van een intern vluchtalternatief in Jalalabad, werd vervolgens vastgesteld dat ook de omliggende dorpen door de toenemende urbanisatie (die het gevolg is van de toestroom van Afghaanse ontheemden die door Pakistan het land werden uitgezet) bij Jalalabad moeten gerekend worden. Nu stelt verzoeker vast dat de omliggende districten Behsud en Surkh Rod in hun geheel door verweerder over de zelfde kam gescheerd worden als Jalalabad zelf.

Verzoeker kan uiteraard begrijpen dat verweerder haar appreciatie van een veiligheidssituatie wijzigt, naarmate uit objectieve informatie ook een wijziging zou blijken van de situatie op het terrein. Het ontbreekt huidige verschuiving in het beleid evenwel aan een degelijke fundering.

Verweerder beweert namelijk dat het geweld in Behsud dezelfde typologie zou volgen als het geweld in Jalalabad, dat voornamelijk gericht is tegen ‘hoge profielen’ en er geen sprake zou zijn van ‘open combat’. Uit informatie die ze zelf aanvoert blijkt evenwel al het tegendeel. Ongeveer de helft van de incidenten zijn het gevolg van ‘open battle’.

Het is eigenaardig dat hoewel de objectieve informatie met betrekking tot de districten Behsud en Surkh Rod ongewijzigd blijft en duidt op 'open combat' situaties, het beleid van verweerster wel veranderd is in die zin dat zij deze districten kenmerken met dezelfde typologie als Jalalabad."

Verzoeker citeert verder uit informatie van Cedoca, EASO, UNAMA en het CGVS met betrekking tot de veiligheidssituatie in Behsud en de provincie Nangarhar (verzoekschrift, stukken 5-9) en meent dat hieruit blijkt dat burgers uit deze regio slechts een beperkt aantal individuele redenen dienen aan te tonen opdat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Hij vindt het *"eigenaardig dat verweerster, zelfs bij het raadplegen van deze rapporten de onveiligheid in Behsud niet onder ogen wil zien."*

Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad"* van Cedoca van 20 februari 2018 - in zoverre deze al relevant zou zijn in verzoekers dossier - op een erg eenzijdige manier interpreteert. Hieruit blijkt immers een duidelijke stijging van het geweld in Jalalabad, al dan niet conflict-gerelateerd. Verzoeker citeert uit verschillende persartikels waaruit blijkt dat het niet enkel om *"high-profile-attacks"* gaat maar dat burgers veelvuldig het slachtoffer zijn van aanslagen (verzoekschrift, stukken 10-13). De informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert is onvoldoende actueel. Verzoeker citeert verder uit persartikels met betrekking tot de preciaire veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in het algemeen (verzoekschrift, stuk 14).

Verzoeker verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad waarin gesteld wordt dat uit nieuwe en actuele rapporten blijkt dat de algemene situatie verslechterd is, waardoor verzoeker *"een reëel risico loopt bij terugkeer"* (verzoekschrift, stuk 15). Hij citeert verder uit informatie van Amnesty International, UNOCHA, de secretaris-generaal van de VN, het Norwegian Refugee Council, Safety, de UNHCR *"Eligibility Guidelines"* van april 2016, het European Country of Origin Information Network, de United States Department of State, BBC, Human Rights Watch, de Ministeries van Buitenlandse Zaken van Nederland en België met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan (verzoekschrift, stukken 16-27). Hij concludeert hieruit dat: *"Uit deze informatie volgt dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Afghanistan dramatisch is geworden. Dit op zodanige wijze dat subsidiaire bescherming zich opdringt voor alle personen die hun Afghaanse nationaliteit kunnen bewijzen."*

Op zijn minst is het voor verzoeker echt compleet onbegrijpelijk dat verweerster, hoewel er een duidelijke escalatie van het conflict in Afghanistan wordt vastgesteld, de regio's waaraan bescherming wordt verleend, stelselmatig lijkt te willen terugschroeven. Waar tot voor kort nog werd onderzocht in welke mate bepaalde dorpen uit de omliggende districten tot Jalalabad gerekend kunnen worden, heeft verweerster nu plotsklaps beslist niet langer subsidiaire bescherming toe te kennen voor personen uit de districten Surkh Rod en Behsud. En dit terwijl objectieve informatie, noch voor dit district, noch voor de provincie Nangarhar, noch voor de algemene situatie in Afghanistan, hier enige aanleiding toe kan geven."

Verzoeker wijst er verder op dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zal *"aan zijn lot worden overgelaten"* op de luchthaven van Kabul en *de facto* een IDP zal worden. Bij gebrek aan een overeenkomst tussen de Belgische en de Afghaanse overheid worden Afghanen die vanuit België worden uitgewezen niet beschouwd als terugkeerders, waardoor zij geen hulp krijgen van de Afghaanse overheid om zich in hun regio van herkomst te vestigen. Verzoeker zal aldus worden overgeleverd aan geweld en gewapende groeperingen en de noodzakelijke toegang tot onderwijs en gezondheidszorg zal hem worden onzegd. Hij citeert uit de UNHCR *"Eligibility Guidelines"* en uit informatie van de Australische overheid inzake de preciaire situatie van terugkeerders (verzoekschrift, stuk 28).

Verzoeker meent verder dat *"Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt."* en citeert uit informatie van OCHA (verzoekschrift, stuk 18).

Hij besluit dat:

"Deze informatie toont aan dat de dreiging in de provincie Nangarhar, district Deh Bala nog steeds significant is. De veiligheid van de burgers kan aldus niet gegarandeerd worden."

De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt."

Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengen. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit."

Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land. Verweerster is blind voor de werkelijkheid. Rekening houdende met bovenstaande feiten is het duidelijk onterecht dat verweerster geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker informatie toe over sociale normen in Afghanistan (stuk 3), de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van april 2016 (stuk 4), persartikels en informatie over de veiligheidssituatie in Nangarhar en Afghanistan (stukken 5-14 en 16-28) en arrest nr. 196 024 van de Raad van 30 november 2017 (stuk 15).

2.1.3. In een aanvullende nota van 9 oktober 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten toe:

- een uittreksel uit het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan security situation. Update*” van mei 2018;
- een uittreksel uit het rapport “*Country Guidance Afghanistan: Guidance note and common analysis*” van juni 2018.

2.1.4. In een aanvullende nota van 15 oktober 2018 voegt verzoeker UNHCR’s “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 (stuk 29) en persartikels en informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan (stukken 30-35) toe.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat hij zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

De bestreden beslissing oordeelde vooreerst terecht dat verzoekers onwetendheid over de groepering die hem wilde rekruteren afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij, toen hij de eerste keer werd aangesproken, de identiteit van zijn belagers nog niet kende, maar dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk verklaarde dat de taliban hem wou rekruteren. Dit verweer klemt immers met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij het volgende verklaarde: “*Je spreekt over mensen die je benaderen onderweg, mensen die naar je huis komen, tot welke groep behoren deze mensen dan? Er zijn verschillende groepen, ik weet niet tot wie ze behoren. Behoren ze tot taliban of tot een andere groepering? Misschien van taliban, misschien van andere groepen*” (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 15) en “*En wie heeft jou dan benaderd, was het taliban of een andere groep? Ik weet het niet tot welke groep ze behoorde*” (*Ibid.*, p. 19). Uit zijn verklaringen, die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn, blijkt dan ook genoegzaam dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niet kon vermelden welke groepering hem viseerde. Verzoeker gaat aldus voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat “*Zelfs in het geval dat u omwille van uw jonge leeftijd initieel niet op de hoogte zou geweest zijn van de identiteit van uw belagers mag er, des te meer gezien u verklaart momenteel contact te hebben met uw familie in Afghanistan (CGVS, p.23), redelijkerwijs van u verwacht worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal meer duidelijkheid weet te scheppen over de personen die u wensten te rekruteren. Bovendien mag het verbazen dat uw vader noch de autoriteiten na al die tijd nog steeds niet zouden weten wie uw familie precies belaagt (CGVS, p.21). Dit des te meer gezien u verklaart dat deze personen na uw vertrek uw vader gedurende enkele dagen ontvoerden en nadien nog meerdere malen uw woning bezochten om naar u te informeren (CGVS, p.21).*” De vaststelling dat verzoeker, die in België om internationale bescherming verzoekt omwille van een vrees voor gedwongen rekrutering, niet op de hoogte is welke groepering hem exact tracht te rekruteren, doet in zijn geval dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees.

De bestreden beslissing stelde bovendien terecht vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het doel van zijn gedwongen rekrutering. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk dat zijn belagers zeiden dat hij de jihad diende maar dat hij niet wist wat de jihad volgens hen betekende en wat zij wouden doen als jihad (*Ibid.*, p. 15) en voert hierbij aan dat het niet ongeloofwaardig is dat zijn belagers hem niet onmiddellijk alle informatie gaven over het doel van zijn rekrutering. Verzoeker doet hiermee echter geen afbreuk aan de vaststelling dat hij hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde bij aanvang van de procedure, waar hij verklaarde dat hij in opdracht van de taliban zelfmoordaanslagen pleegde (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, stuk 16). Verzoekers verweer dat zijn verklaringen bij aanvang van de procedure zo beknopt mogelijk dienden te zijn, ontslaat hem niet van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en correct mogelijk zijn motieven te vermelden van bij aanvang van de procedure, *quod non in casu*. Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift kan dan ook geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen.

De bestreden beslissing stelde verder terecht dat verzoekers verklaringen over rekruteringsmethoden in zijn dorp vaag en ondoorleefd zijn. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij omwille van zijn jonge leeftijd, het gebrek aan contacten en het feit dat hij *“zich niet in deze kringen van de maatschappij bewoog”*, niet weet wie er naar de madrassa in zijn buurt ging, noch weet waar jongeren die gedwongen gerekruteerd werden naartoe gebracht werden of weet of er overleg was tussen de dorpsouderen en de taliban op vlak van rekrutering. Verzoeker gaat hiermee echter voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat *“Aangezien u verklaart dat er verschillende jongeren werden meegenomen (CGVS, p. 16) mag er ook van u als minderjarige verwacht worden dat u duidelijke, consistente en doorleefde verklaringen aflegt betreffende de rekruteringswijzen van rebellengroepen in uw regio en de dorpsgenoten die zich al dan niet bij deze groepen hebben aangesloten.”* In zoverre verzoeker aanvoert dat hij geen contacten had of zich niet in dezelfde kringen bewoog, merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering betreft die geenszins een afdoende verklaring biedt voor verzoekers onwetendheid omtrent deze rekruteringsmethoden. Uit de door verzoeker geciteerde informatie over het belang van familiale banden in Afghanistan kan bovendien niet blijken dat de communicatie buiten familiale banden zodanig beperkt is dat van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de rekruteringsmethoden in zijn dorp. Dit geldt temeer gezien verzoeker zelf verklaarde dat dat er jongens worden meegenomen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 16) en hij verder in zijn verzoekschrift zelf aanhaalt dat hij behoort tot een risicoprofiel als jongeman *“of fighting age”* die het risico loopt om gedwongen gerekruteerd te worden door gewapende groeperingen, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij beter op de hoogte is van de rekruteringsmethoden van deze groepen in zijn regio.

Verzoeker benadrukt verder dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud nog niet in het bezit was van zijn documenten en enkel kon verklaren dat zijn oom hem gemeld had dat hij de taskara van hem en zijn vader en een brief van de malik ging opsturen (*Ibid.*, p. 10). Dit verweer biedt echter geen verschoning voor de vaststelling dat deze verklaring tegenstrijdig is met de inhoud van de door hem neergelegde documenten, waaruit blijkt dat geen enkele van deze documenten een brief van de malik betreft (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 18). Van verzoeker kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij correcte en consistente verklaringen kan afleggen over de inhoud van de documenten die hij neerlegt of wil neerleggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en dat zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud inhoudelijk overeenstemmen met de inhoud van de door hem neergelegde documenten, *quod non in casu*. Dit geldt temeer nu blijkt dat verzoeker verschillende dreigbrieven van de taliban neerlegde, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud er geen melding van maakte enige dreigbrieven te hebben ontvangen van de taliban: *“Gevraagd door het CGVS om te vertellen hoe uw belagers uw vader lastig vielen stelt u dat ze nog steeds komen en vragen om zijn zoon voor hen te vinden (CGVS, p.11). Wat later in het persoonlijk onderhoud gevraagd of uw belagers uw vader nog bezocht hebben na zijn ontvoering stelt u dat ze daarna naar uw huis kwamen en dat uw vader u vertelde dat ze nog steeds langskomen en naar u vragen (CGVS, p.21). Wanneer het CGVS informeert naar bedreigingen naast de ogenblikken dat ze naar u kwamen vragen stelt u dat ze uw familie al bedreigd hadden, dat ze uw vader meenamen, dat hij erg ziek is en dat er niemand anders is die ze zouden kwetsen (CGVS, p.21). Het is dan ook bevreedend dat u ondanks uw eerdere contact met uw tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.23) nog niet op de hoogte blijkt te zijn van het bestaan deze dreigbrieven noch de inhoud ervan.”* In zoverre verzoeker wijst op de hiërarchische verhoudingen tussen vader en zoon in de Afgaanse cultuur waardoor hij geen informatie kan vragen aan zijn vader over de bedreigingen, dient er andermaal op gewezen dat verzoeker omwille van zijn vrees voor gedwongen rekrutering in België internationale bescherming vraagt, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over essentiële elementen van zijn relaas.

Uit de door verzoeker geciteerde informatie blijkt geenszins dat de Afghaanse samenleving op dermate wijze is georganiseerd dat van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij bij zijn vader of een andere informatiebron meer informatie kan bekomen over de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat deze stukken kopieën betreffen die niet volledig vertaalbaar zijn, hetgeen verder afbreuk doet aan de authenticiteit van deze documenten. Verzoekers verweer dat hij "*in alle haast*" enkele kopieën doorstuurde op vraag van de commissaris-generaal kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling, temeer gezien verzoeker in het kader van onderhavige procedure nalaat om de originele documenten neer te leggen.

Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen dat, toen hij zijn vader vertelde dat hij werd aangesproken om de jihad te voeren, deze inderdaad geen vragen stelde maar wel een reactie vertoonde, namelijk dat hij kwaad werd en hem sloeg (*Ibid.*, p. 13), en dat verzoeker zijn vader gehoorzaamde, gelet op de Afghaanse context. Hij doet hiermee echter geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat zijn vader helemaal geen vragen zou gesteld hebben om informatie te bekomen over de personen die verzoeker gedwongen willen rekruteren, gelet op de mogelijke veiligheidsrisico's die dergelijke feiten met zich meebrengen. Verzoekers verweer dat zijn vader de eerste benadering door de gewapende groepering niet serieus nam en niet wist dat dit dergelijke verstrekkende gevolgen kon hebben, is niet aannemelijk in de Afghaanse context, zoals verzoeker die overigens zelf schetst in zijn verzoekschrift, waarbij jongeren het risico lopen om gedwongen te worden gerekruteerd door verschillende gewapende groeperingen (Landeninformatie, stuk 19, nr. 5-6). Dergelijke vaststellingen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op zijn risicoprofiel als jongeman "*of fighting age*", stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter verzoekers profiel zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoeker ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten, haalt verzoeker geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel gelinkte problemen aan.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag waaruit blijkt dat minderjarige verzoekers om internationale bescherming 'bijzondere bescherming' genieten, merkt de Raad op dat tijdens de asielprocedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid, zoals verzoeker bovendien zelf aangeeft in zijn verzoekschrift. Er werd aan verzoeker immers een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud gehoord in de aanwezigheid van zijn voogd en advocaat. Het persoonlijk onderhoud werd bovendien afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die rekening heeft gehouden met verzoekers minderjarigheid en de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd heeft om hem op een professionele en verantwoorde manier te benaderen.

Waar verzoeker opmerkt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt hoe de commissaris-generaal tijdens de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming rekening heeft gehouden met het 'hogere belang van het kind', merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het loutere feit dat het hoger belang van het kind uiteraard moet worden geëerbiedigd, voegt niets toe aan de beoordeling zoals die werd gemaakt in de bestreden beslissing. Verzoeker legt niet voldoende concreet uit welk doorslaggevend belang een impact heeft, die een ander licht werpt op de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker meent dat, gezien zijn minderjarigheid, de bewijslast soepel dient te worden toegepast en hierbij in voorkomend geval een brede toepassing van "*het voordeel van de twijfel*" op zijn plaats is, benadrukt de Raad dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. De Raad kan begrip opbrengen voor de onzekerheid waarin een jonge verzoeker zich bevindt.

Verzoeker heeft er evenwel alle belang bij om de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming de waarheid te vertellen betreffende zijn profiel alsook de redenen die hem ertoe gebracht hebben zijn land van herkomst te verlaten en niet halsstarrig vast te houden aan het verhaal dat hem door anderen werd opgedragen te vertellen. Wanneer echter zoals *in casu* de gegevens en elementen die door de minderjarige worden aangebracht vaag, algemeen en ongeloofwaardig zijn, kunnen de instanties enkel vaststellen dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen heeft verzoeker niet voldaan aan de op hem rustende bewijslast, zelfs indien rekening wordt gehouden met zijn minderjarigheid.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen, gelet op de voorgaande motivering inzake de door verzoeker neergelegde dreigbrieven en de omstandige motivering in de bestreden beslissing dat:

“De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. De door u neergelegde taskara’s van u en uw vader houden enkel verband met jullie identiteit en tonen uw problemen niet aan. Het door u neergelegde medisch attest bespreekt twee littekens die u volgens uw verklaringen opliep in Kroatië (CGVS, p.22). Het attest toont uw problemen in Afghanistan geenszins aan. Een dergelijk attest geeft bovendien geen uitsluitel over de ware oorzaak van de letsels. Wat de door u neergelegde documenten betreft dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.”

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Een loutere vrees voor vervolging of een verwijzing naar algemene informatie over de situatie in het land van herkomst, werpt evenmin een ander licht op de beoordeling van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *“Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, doch de Raad stelt vast, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De bij onderhavig verzoekschrift en de aanvullende nota gevoegde informatie is deels dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot het district Behsud is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie. Waar verzoeker het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van België citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de instantie die belast is met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.

In zoverre verzoeker erop wijst dat het beleid gewijzigd is, dient te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker. De kritiek op een zogenaamde beleidswijziging is niet relevant, aangezien na een zorgvuldig en individueel onderzoek blijkt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Een verwijzing naar een arrest van de Raad is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten, aldaar in precare humanitaire omstandigheden zal terechtkomen of er een mensonwaardige behandeling zal ondergaan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Behsud in de provincie Nangarhar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP